

HAGYJÁTOK HINNEM

Hogy elkezdődik: bennünk, velünk,
általunk is nő szakadatlan.
Habja zubogva kicsapódik
nevetésben és sikolyokban,

gödörbe zúdul hömpölyögve
egyenetni lemaradt árkot —
mélyén, felszínén, lényegében
pamacsos fürtök s vad husángok.

Tudom: mindennek előzménye,
következménye, oka is van,
összefüggés szétzilált s újra
egyéjfogózó utainkban,

tudom. Mégis, hagyjátok hinniem:
csoda az élet s az marad,
csoda, hogy teremtő erőként
bensőmben hordtam, mint a vak,

csoda, hogy lettem s úgy fogózom
önnön testembe boldogan,
míg hinni tudok csak a létben:
nem hagyom elmúlni magam.

URBÁN GYULA

TAVASZ

Indul a fű: friss, jószagú roham.
Mezőkké álló indulata van.

Vájt partra víz — a hóra csap a fény.
S a bokrok lucskos vesszeje hegyén

kettős tüzesnyelvű sistereg, lobog.
Levelek úsznak: keskeny csónakok.

S barkák, csodák rohannak sorra
[rám
Szívem farkastól bolygatott karám.

A madár érzi — verdes odafent —
de csak az ember tudja: ez a rend.

TŰZHARC

Már nem üt vissza, amit én püföltem.
a régi rugók sora megkopott,
csak lehuppannak egyenként,
[törötten,
s megszelídülten én is hallgatok.

Nem bújócskázik tudott, ismeretlen,
kibékültünk a mérlegelv, meg én,
s ha sok jel közül párat elfeledtem,
most gyakorlottan csak megfejteném.

Míg ónnal mértem minden vizek
[mélyét,
eltorzult arcom ringatta a hab . . .
napozom. Egyre kedvesebb a kék ég,
s a tükörképek elhullámzanak.

Napozom. Bennem melegebb a láva,
elevenebb a tűzgolyó, s a nap
erőlködik. Csak mosolygok, kívárva,
hogy sugarai elpiruljanak.

Hogy láz rázza a fákat mind belül
és fájjanak, akár a nő, ha szül.

Ha rügy repeszti őket, sirjanak,
egek szélébe kapaszkodjanak.

Csak én tudhatom, ki hull itt ma el,
hogy nem marad utána nyom, se jel.

Az árkok szélén máglyák inganak.
És fényesebbek, szebbek, mint a Nap

Itt állok. Fénylő gyűrűjük övez.
Rontás nekem kést hiába szegez.

Mert megmarad, ki áll, s hasadt
[szeme
e boldog félelemnek részese.